

Dušan Banjanin • Daško Milinović • Mladen Urdarević
**LEKSIKON MANJE PRIZNATIH REČI I IZRAZA
DAŠKA I MLAĐE**

Za izdavača:
Strahinja Vujić

Dizajn:
Daško Milinović

Ilustracija na koricama:
Tamara Delić

Lektura:
Biljana Vasić

Grafička priprema:
Igor Bolta

Štampa:
Artprint media
Novi Sad

Tiraž:
1.389

Izdavač:
Jež izdavaštvo
www.jez.rs

Izdavač se zahvaljuje prijateljima bez čije pomoći
ova knjiga ne bi bila moguća.



IZGOVOR

„Moram da kupim novu veš mašinu”, zavapio je vlasnik polurenomirane izdavačke kuće čije najnovije izdanje držiš u svojim šakama.

„Veš mašina udar je na budžet i kakvog niže rangiranog IT sektordžije koji slabo programira, a malo bolje kodira, a kako neće biti muka tebi koji jedva sastavljaš početak sa krajem, često preskačući razradu”, odgovorio sam, a potom, dobar kakav jesam, dodao:

„Kako možemo pomoći?”

Bio je to početak jedne nevelike avanture zvane Ova Knjiga. Zovemo je tako jer ovaj izgovor za predgovor pišem pre nego što smo joj smislili ime. Ja trenutno nemam pojma kako se ova knjiga zove, a ti znaš. Zamisli to!

Sakupiti razne, ne i sve, umo, ruko i udotvorine koje smo Mlađa i ja, često u saradnji sa slušalicama i slušaocima načinili za ovih petnaestak godina, zadatak je dostojan jednog novog Vuka Karadžića, a kako sa njim delimo

jedino pokretljivost iz druge polovine naših života, bilo je jasno da će cela stvar biti pesma. I to pesma „Repugnant Hemispheric Ingurgitation” od benda Epicardiectomy.

Ova knjiga je zapravo naš način da se zahvalimo. Bilo bi lepo da je zato i besplatna, ali nije, zato što štamparija ima zaposlene koji moraju od nečeg da plate obilaske fruškogorskih manastira sa školom svojoj deci. Kada pomislim na svoju karijeru (ovo uzeti veoma široko i labavo), jedna stvar mi pogotovo izaziva prijatan osećaj. Uglavnom nisam imao poslove koji se mogu smatrati radnim mestima u klasičnom smislu. Moje radne pozicije i funkcije uglavnom nisu postojale pre nego što bih ja stigao. Uglavnom sam ih izmislilo ili toliko izmenio da se mogu smatrati novim.

Nismo nas dvojica izmislili posao voditelja jutarnjeg programa na radiju, ali smo taj koncept toliko razvukli i istegli da ima jako malo zajedničkog sa onim što pomisliš kada kažeš Radio Voditelj.

Najbolje i najradikalnije što smo u tom smislu postigli je zajednica naših slušalaca. To je ono zbog čega ova knjižica ima smisla. Daca i Milan sa radija Cool FM teško da bi mogli tako nešto. Nama je jutarnje sedenje i blebetanje u mikrofon previše značilo da bismo ga pretvorili u poludebilno, a skroz dosadno ponavljanje fraza i najavljivanje istih 20 pesama koje su u tom trenutku najpopularnije. Čak i u veoma ograničenom ekosistemu komercijalne radio stanice, mi smo se trudili da stvar odvedemo dalje i dublje i da granice tražimo samo zato da bismo ih pregazili. Eksperiment iz slobode koji je uredno i relativno brzo lomio posude u kojima se odvijao. To je teško. To je cimanje. To je svadanje. Ali to je nešto najlepše! Samo tako smo mogli dospeti tu gde smo.

A gde smo?

Naša publika je rasla i rasla. Pomerali smo se na veće i dalekometnije stanice. Onda smo odatle tresnuli u podzemlje internet radija i podcasta na samom njihovom početku. Od stotina hiljada slušalaca ostalo je desetina hiljada, ali ovde

stvarno moram da vam bacim frazu o trijumfu kvaliteta nad kvantitetom. Smem i neke ozbiljne pare da stavim na tvrdnju da su ti ljudi, koji su uz nas od naše nezavisnosti, verovatno najbolje što ovo društvo ima.

Ideja da se neki od njih okupe u Tvrdi Jezgro došla je sa Viber grupom Daško & Mlađa CumUnity. Neko bi rekao da su to samo oni sa najviše slobodnog vremena, ali ja nisam taj! Na tom parčetu ljubičaste aplikacije za porukanje možete pronaći autore dobrog dela ove knjige. Jedan od upadljivijih je i Dušan Banjanin koji je najvećim delom autor i kompilator teksta. Ostale nećemo poimence nabrajati i njihov honorar dodeljen je u pohvalama, a posebna genijalnost našeg ekonomskog modela je to što će skoro svi oni kupiti knjigu koju su delom napisali!

U knjizi su i esejičići na temu Zašto Volim Daška i Mlađu nekih naših „poznatih” prijatelja koji redovno slušaju emisiju. Neke od njih ne bismo ni upoznali da nije tako i to bi bila velika šteta. Hvala im.

Hvala svakom od vas. Hvala vam što nam omogućavate da živimo radeći ono što najviše volimo. Što zajedno dokazujemo da se ne mora zatirati ono što jesmo i da se ne mora muljati, drpati i govna lopatom jesti da bi se opstalo. I više nego opstalo. Optimalna lova plus oooogroman osećaj slobode daju jedan sasvim lep život. Toliko lep da sam krenuo u teretanu da mi duže potraje!

Daško Milinović

Novi Sad, Maj 2025.



**ALARMANTNI VOKABULAR
DAŠKA I MLAĐE**



Aboj Kendrim – turski maštor (vidi pod *maštor*). Izbehućeni mumin, insan Alahu mio, beskahari sanjalca, baška sklon priviđanju selameta i hajra. Kada se probudi iz behuta i nanijeti, obaći dunjaluk, odreći se svoja četiri duvara, bez ikakvog srkleta i bihuzura se pretvara u Binder Dandeta (vidi pod *Binder Dandet*).

admir – admin. Visoki predstavnik kamjunitija sa dozvolom da ubije u virtuelnom okruženju.

admirka – adminka. Visoka predstavnica kamjunitija sa dozvolom da ubije u virtuelnom okruženju shodno raspoloženju.

Agrumi Draža vojvoda – citrusno muzička parafraza stiha „Zagrmii Draža vojvoda, bacajte bombe četnici” iz popularne četničke melodije čije pominjanje na licima slušalica i slušalaca uvek izmamljuje kiselkaste osmehe. No, budući da je ova pesma originalno spevana u Makedoniji tokom sukoba sa VMRO (davno pre gore navedenog vojvode koji

je voleo da zagrmi) i imajući u vidu simboličko mesto koje u srpskoj militantnoj mitologiji zauzimaju čudnovate voćke kao što je limun žut, ova joj se blaga gastronomska nota može pripisati bez trunke ideološke grize savesti i zaprske zadrške.

a je(eeee...) – Daško i Mlađa su tokom svog dugogodišnjeg radio pregalaštva stvorili jednu kompaktnu homogenu masu fanatičkih sledbenika sektaškog tipa koje, pored opšteg svetonazora i univerzalnih ljudskih vrednosti, spaja i približno isti smisao za kvalitetan humor. Svaki put kada na kamjunitiju dođe do preklapanja asocijativnih reakcija članova u vidu duhovitih komentara na neku repliku ili sadržaj, to se uvek izražava ovakvim uzvikom ukoliko se neko već pre vas dosetio onoga što ste napisali. Broj slova *e* je proizvoljan i upravo srazmeran stepenu podudarnosti fore koju vam je neko ukrao, a njeno umnožavanje i ponavljanje doprinosi daljem razvoju jednoulmlja i jednofazonlja u okviru kohezivnosti grupe (vidi pod *ajs!*).

Ajokinja – suprotno od Kojinka (vidi pod *Kojinka*). Pojam nastao od imena člana kamjunitija koji je postovanjem slika muškaraca sa pičkom* (vidi pod *ozvezdavanje reči*) pokušavao da kontrira Koji, a zvao se Ajok (što je obrnuti Koja, Koja od pozadi, sazada, da ne kažemo *doggy style*).

ajs! – skraćeno od „ajs jebemo”, što je opet skraćeno od „hajde da se jebemo”, što je opet opet skraćeno od „očigledno isto razmišljam”. Ekonomičnost pojma ne treba dovoditi u neposrednu vezu sa

potencijalnom dužinom radnje koju implicira. U kamjunitiju obično označava slaganje sa izrečenim stavovima, podudarnost u ukusu, navikama i sklonostima, koja se potvrđuje nesebičnim pozivom na virtualni polni odnos (vidi pod *podgrejati kiflicu*) u digitalnom okruženju.

Akropolj – izraz za krezubost.

Alžirac – lik u Lacosta majici, kačketu, bermudama i patikama koji se dobro ljubi. Akter realnog ljubljenja u Grčkoj jedne od članica kamjunitija (vidi pod *daničarenje*). A po Mlađinom priznanju, on lično, prurušen u Alžirca, koji je tih godina harao po Santoriniju i ljubio nepoznate žene.

Anal – primer vokativa sa alternativnom interpunkcijom.

audiopedofil – audiofil, ljubitelj kvalitetne reprodukcije. Osoba koja sluša uređaj, a ne muziku.

automiris – jeklica za auto, marke *Areon New Car*. Predmet učestalog telefonskog zlostavljanja Daška Milinovića od strane redovnog pejtriondžije *G.* koji misli da je plaćati nekoga za nešto što radi isto što i posedovati ga. Olfaktivna poludnevna afera koja je potresla čitavu



automobilsku javnost i završila se povoljno po sve učesnike, iako u početku uopšte nije mirisala na dobro.

autovikipedizam – autoimuno megalomansko narcističko oboljenje koje se ogleda u nekontrolisanoj potrebi subjekta da sam sebi popunjava podatke na Wikipedia stranici (vidi pod *Rade Jorović Wikipedia*). Prepoznaje se pre svega po izuzetnoj nepismenosti, nemogućnosti autora da kontroliše pisanje u trećem licu kada ga sve vuče ka prvom, disproporciji između važnosti unosa i količine teksta, te nesposobnosti da se odvoji bitno od nebitnog u pisanju nečega što niko nikada ne bi napisao, osim ako nije patološki samoljubiva ličnost koja piše o samoj sebi.

babodod, đedobab – produkt poodmakle gerijatrijske transformacije u suprotan pol od onoga koji si pre nje bio/la. Kao eklatantan primer navodimo Boru Đorđevića koji je uspeo da se pod stare dane ostvari i kao babodod, i kao đedobab, istovremeno. Bukvalno je postao „mator(a) sa licem aligatora”, što samo dodatno podcrtava nespornu činjenicu kako je on zaista bio lik iz svojih pesama, koji je, zahvaljujući tome, za života uspeo i da uđe i da izađe iz legende.

Bambulabad – mitološki toponim čije postojanje, nakon pominjanja u *Alarmu*, nije utvrđeno čak ni masovnim združenim google naporima vascelog kamjunitija (vidi pod *Darmil Akrofil*).

Sunday June 25
924 Gilman Street
Berkeley



Bekim i Lacika – uopšteni naziv za lokalne bulije i siledžije sa područjem delovanja u nekadašnjim flipperanama.

Berina Fatić – profesorica bosanskog jezika Mešovite srednje škole „Nordbat-2” iz srednjobosanskog gradića Vareša, čiji je Instagram profil privukao pažnju jednog sofisticiranog radijskog voditelja iz Novoga Sada sa istančanim ukusom za anatomiju ženskog tela (vidi pod *i Evropa i Kosovo*) i misli („Ne dozvoli da te promijene oni koji ni sami ne znaju ko su!”). Našavši se u jezgru internet skandala kada je, zajedno sa mnoštvom lažnih informacija, objavljena i jedna

njena nelegalno pribavljena privatna fotografija na Portalu Espresso pod naslovom „PROCURELE GOLE FOTKE BUJNE PROFESORKE SREDNJE ŠKOLE U VAREŠU! Skandal TRESE region! (FOTO)” (vidi pod *mamiklik*), Berina je Fatić naglasila kako uopšte ne sumnja u to da su mnogi procureli nad njenim fotkama, ali da ona sa svojim životom i profilima na društvenim mrežama ima pravo da radi šta hoće i da nikad nije lično u javnost pustila fotografiju na kojoj je gola i u razredu, da nastavu vodi zakopčana do grla i da je svaka slika iz škole nastala u cilju promocije škole u kojoj radi, a da je to što je na ulici obučena, kako je obučena, njena stvar i njen život! Postoje osnovane

indicije da je čitava kampanja protiv Berine Fatić pokrenuta zbog njenih političkih stavova koje je iznosila preko društvenih mreža pošto je, nakon provere činjenica, Portal Espresso priznao kako je lagao i neovlašteno došao u posed kompromitujuće fotografije, te požurio da se brže-bolje izvini svojim čitaocima. Bilo kako bilo, i ovaj nas primer digitalnog nasilja i sajber kriminala (vidi pod *mamiklik*) uči kako bi svet, zapravo, bio mnogo lepše mesto da se, umesto dizanja lažne moralne panike, podižu škole u kojima bi bilo više takvih profesorica kao što je Berina Fatić!

Besmislenska palata – Vestminsterska palata. Poslednji čovek koji je ušao u nju sa časnim namerama beše Guy Fawkes.

Binder Dandet – turski čovek koji je video sve i previše znao. Insan koji je halalom hodio po dunjaluku, serio prikupio butum svo znanje sveta od kog ga bašuna boli.

blavor – spolni organ dužine preko 20 cm (vidi pod *Slobodanka!*).

blingvajs – pamučna nakupina u dlakavom pupku od majice. Džube.

blinker – pecaroška mašinica, čekrk. Mehanički uređaj za detektovanje i prepoznavanje potencijalno lažnih priča i dogodovština, poligraf. Mlađino omiljeno proceduralno sredstvo kojim se uredno služi kako bi zvučnim putem u emisiji signalizirao svaki Daškov izlet u svet alternativnih istina.

bosovski kožuri – primenjena slovna inverzija nad kosovskim božurima.

Bože, lepa je ko Iguman – Mlađin apsolutni superlativ za kategorizaciju ženske lepote izveden iz folk stiha „prelepa je bože, lepa je ko ikona“.

Branka iz Švedske – istaknuta slušalica Branka iz Švedske (vidi pod *slušalica*). Poput mnogih drugih slušalica i slušalaca iz dijaspore, i ona se trudi da, slanjem raznoraznih donacija u vidu đakonija izrazito konditorskog tipa, zdušno radi na Daškovom i Mlađinom povećanju opšteg imuniteta za nedobijanje dijabetesa tipa 2 i održavanju čokoladnog glasa (vidi pod *čokoladni glas*).

braon – boja koja označava stanje onih koji su zadojeni nacionalizmom. Jer, nacionalizam je „kolektivna paranoja i negativno stanje duha“ – sve farba u usrano! (Kataloški uzorak: **PANTONE® 161 XGC**)

bsla gsne – slab sneg (vidi pod *hidmet*).

Budoželja – vareško naselje u kojem živi Berina Fatić. Veoma važan podatak za koji nikada ne bismo čuli da nam ga Daško nije rekao. Nedvosmislena potvrda njegove sklonosti ka geografskim trivijama



(vidi pod *glavni grad Finske*) i na lokalnom nivou. U mnoštvu nepotrebnih informacija za koje znamo (i ne znamo) da obitavaju u njegovoj glavi, ovo je jedna od onih koja nas najviše zabrinjava.

canegdot – apokrifne anegdote iz života i priključenija poznatog frontmena grupe Partibrejkersi. Kada dan krene sa canegdotama, ne može biti loše. Sada. Meni. I život tvoj! Kupujem, prodajem, oduzimam i dodajem. 1000 godina! Druže, slabo!

Chabare – Čabare. Scensko-muzički stendap spektakl (vidi pod *spektakl*). Dodatni izvor prihoda radijskog dvojca koji se upražnjava, kako pred domaćom, tako i stranom publikom, jednom ili više puta godišnje, u zavisnosti od mogućnosti. Kulturno mesto i povod okupljanja obožavalaca Daška i Mlade. Razlog: sasvim neosnovano idolopoklonstvo.

Ciao, addio! – odjed u stilu: zdravo, dovidons, završili smo, frajeru. Ne mešati sa *Čao, jebote!*

cuko kaljavi – omiljeni izvršilac erotskih radova u Ženjinim psovkama (vidi pod *Cummitska bića*).



cummitska bića – mitska bića kamjunitija. Ženja, kum StevoA, Ženjina baba Mara. Obično ih srećemo na kamjunitiju oko 4h ujutru. Pošalju sliku na kojoj sede, bleje, piju kafu i puše.

campionir – mladunac, dunac, dunci, mladi, jedan od najmlađih članova kamjunitija i, gle slučajnosti, Mlađin kolega po struci – istoričar! Na Mlađi i mlađima istorija ostaje! Dobitnik nagrade „Ljubomir Ljuba Petrović“ za najbolji master rad odbranjen tokom 2021. godine. Neskromno predložio samoga sebe kao leksičku jedinicu (vidi pod *mladi su govna*), pa mu ovim putem ispunjavamo tu želju.

cuntsuffering – vaginopatija. Uzrok mnogih savremenih geopolitičkih i društvenih problema u lokalnim i globalnim odnosima, kao posledica neodgovarajuće lične samorealizacije u polnim odnosima onih koji odlučuju o lokalnim i globalnim odnosima. U najblažem obliku javlja se kao potreba njenog imaoca da se izrazi kroz muziku ili poeziju (vidi pod *Mržnja četvrtkom*), ukoliko ne preraste u aktivno bavljenje politikom.

Čao, jebote! – popularan pozdrav u lokalnu Marusa i Cakija (vidi pod *Marus i Caki*). Odomaćio se i kao zvanični pozdrav emisije *Alarm*.

Čao, matori – antonim od ajs (vidi pod *ajs!*).

čemerhvalisanje – (eng. *humblebrag*). Kada se kao žališ na nešto ili nekoga, samo da bi na kraju ispalo kako se u stvari indirektno hvališeš. Sadrži u sebi latentnu koketeriju razmaženog deteta jer, isticanjem

negativnog stanja situacije u datom kontekstu, kamuflira pozitivna svojstva svega onoga što zapravo jeste predmet hvalisanja. Zahteva izuzetnu opreznost i elokvenciju subjekta koji se sam čemerhvali zato što u protivnom, po narodnom verovanju, može i sam da se čemperpokvari. Primer: „Jao, ala je bilo skupo pivo kad sam gledo Interrupterse na Pier 17-teen Rooftopu u New Yorku pre Franka Turnera!”

Čika Đorđe – kratkotrajni član kamjunitija koji se istakao laskavim persiranjem kao maskom ispod koje se krila njegova krotka antivaxserska duša slovenska. Ostao sinonim za finoću. Ubijen po kratkom postupku (vidi pod *admirka*).

Čokolade male – pesma Vladimira Savčića Čobija koju je Zoli (vidi pod *Zoli*), kao njegov veliki fan, promovisao u svom jutarnjem terminu poistovećujući se sa njenom socijalnom tematikom i tronut uspomenama na svoje teško detinjstvo koje još uvek traje. Poslužila je i kao inspiracija za od milja skrojeni nadimak čuvenog radijskog dvojca.



Đaška i Mlađu upoznao sam na jednoj jadranskoj plaži. Dva markantna tipa, isklesanih preplanulih tijela projurili su pokraj mene u more. Perfektnim butterfly stilom počeli su se utrkivati do prve bove i natrag. Svi kupaći, a posebno kupaćice, s ushićenjem su promatrali taj prizor. Svi osim dvojice tipova koji su sjedili u baru, pijuckali pivo, i sa zavišću tipičnom za Srbe koji ne mogu podnijeti zgodne i uspješne Hrvate, bacali „fore“ na njihov račun. Bili su to Đaško i Mlađa. Zagao bih kada bih rekao da sam se u tom trenutku osjećao kao u Casablanci, i da sam, gledajući ih onako neisklesane i slušajući onako „duhovite“, pomislio: „Mislim da je ovo početak jednog prijateljstva“. A ispalilo je upravo tako.

Žašto sam, unatoč prvom dojmu, zavolio Đaška i Mlađu? Zato što mi kao pravom mitteleuropejcu, koji prezire balkanski primitivizam, odgovara njihova politička korektnost, tolerancija i pristojnost. Sviđa mi se i kultura dijaloga koju njeguju. Nikada jedan drugome ne upadaju u riječ, nego strpljivo saslušaju i tek onda, s puno takta i međusobnog uvažavanja, iznesu svoje dobro provjereno i uvijek naučno utemeljeno mišljenje. Posebno cijenim njihov profesionalizam. Premda slušateljima često zvuči kao da bez ikakvog reda pričaju ono što im prvo padne na pamet, stručnjaci jasno mogu prepoznati da svaka emisija počiva na dugo planiranom i pomno promišljenom scenariju.

Što bih poželio Dašku i Mlađi? Teško pitanje. Jer, što poželjeti nekome tko je postigao ono o čemu svaki profesionalac sanja. Zahvaljujući isključivo svojoj sposobnosti i pametnim poslovnim odlukama, postali su bogati, utjecajni i moćni. S više strana su me uvjeravali da su upravo njih dvojica mecene i spiritus movens studentskih demonstracija, ali i projekta osamostaljenja Vojvodine. Navodno su Đilas i Šolak samo kodna imena za... pretpostavljate koga. Zato im i treba podcast kojeg jedva tko sluša, kao paravan, kako ne bi privlačili nepotrebnu pažnju. Iskreno, dugo mi je trebalo da povežem konce gledajući ih kako uživaju čitajući Alana Forda. Onda sam se sjetio čemu je Grupi TNT služila famozna cvjećarnica i sve se složilo. Moram priznati, genijalan plan. Vjerojatno ih tim PR stručnjaka savjetuje da se oblače kao da su iz Nemanovaca, da voze polovne automobile, da ne citiraju Kissingera, Gramscija ili Mararija, nego Broja 1 i Grunfa, i da, umjesto elitnih okupljališta po Dorćolu i Beogradu na vodi, posjećuju opskurne novosadske kafane.

Zašto iz dana u dan jedva čekam čuti što o politici, ekonomiji, glazbi i kulturi misle Daško i Mlađa? Pa, koga da slušam? Galeba? Kesića? Umjesto odgovora na pamet mi pada jedna u nizu mudrih izreka Alana Forda i njegovih drugara koja glasi: „Mi ništa ne obećavamo. U to ispunjavamo.“ Svakoga dana upravo to rade Daško i Mlađa. Ima li boljeg razloga za slušanje!?

Hrvoje Klasić

DOGOVOR

Ne sećam se kada sam tačno čuo za Daška i Mladu, ali se sećam da su bile dve nepovezane okolnosti. Prvi put, u nekom neobaveznom razgovoru, prijateljica mi je rekla: „Ti bi se baš dobro skapirao sa Daškom. Pored toga što me nesnosno smara za velike sise, zaista je dobar tip.“ Na moje pitanje o kakvom to Dašku govori, poslala mi je link ka njihovom sajtu koji, moram da priznam, nisam baš skapirao. Zato i dan-danas razumem koliko je ljudima teško da ih prihvate kada se sa njima sretnu van konteksta.

Pošto je taj neslavni trenutak prošao kako je prošao, batalio sam Daška i Mladu i u međuvremenu potpuno zaboravio na to kratkotrajno iskustvo.

Kasnije, posle nekog neodređenog vremenskog perioda, video sam dva nepoznata tipa kod Kesića u „24 minuta“. Bili su jako ružni, ali vrlo duhoviti i harizmatični. Mislim da je to bila Daletova najdeblja faza. Najsmješnije je bilo to što sam na TV-u ukačio ovu emisiju u trenutku kada je njihovo gostovanje uveliko počelo, pa nisam znao ko su. Tek kada je taj segment izašao online, shvatio sam da su u pitanju „ona dvojica“. Ali i dalje nisam imao dovoljno voljnog momenta da ih zapravo poslušam, već sam tu stvar samo odložio sa mišlju: e,

mogao bih ponovo da im dam šansu...a onda sam potpuno zaboravio na to...opet.

Kada je došlo prvo sledeće leto, išao sam svojim novim fiatom (tipo, kupljenim na kredit) na otok Vis, pa sam vozio Beograd-Split. S obzirom na to da mi je ćerkica bila tek rođena, ideja je bila da odspavam poslepodne i da onda, tako odmoran, počnem vožnju oko 20h i spalim tih osam sati vožnje dok supruga i ćerkica spavaju na zadnjem sedištu.



Pošto sam u prvih sat-dva odslušao manje-više sve što se imalo odslušati (jer je to bilo vreme pre nego što je postojala ova inflacija podkasta), u suvoj nužnosti i presušenosti, setio sam se „ona dva“ opskurna lika i shvatio da imaju (ili su barem tada imali) epizode svakog radnog dana. Ovaj celonoćni bindž mi je, zapravo, promenio sve. Postali su deo mog života i moje svakodnevne rutine do te mere da mi je teško svaki put kada odu na godišnji odmor jer ne znam šta ću sa sobom do septembra.

Ali, šta je to u vezi sa njima zbog čega ih toliko volim (i poštujem)? Previše toga da bi imalo smisla sve zapisati, ali ću probati da izdvojim najznačajnije pojedinosti.

Prvo, njihova ideološka pozicija. Znam, mnogi će reći da su radikalno levo (što nije daleko od istine, posebno u slučaju Daška), ali da ste odrastali u mojoj koži, u okolnostima i vremenu kada je to bilo, bili biste bolno svesni koliko bi vam život drugačije izgledao da ste imali barem jednog takvog prijatelja u životu. Da ste imali barem jedno mesto, bilo kakav izvor, bastion, svetionik drugačijeg mišljenja u društvu duboko potonulom u nacionalizam i mržnju, do te mere da vam je to u potpunosti odredilo život kao drugog,

drugačijeg, tuđeg, nepripadajućeg, neprihvaćenog, ponižavanog, izbegavanog i ismevanog. Vaš odnos prema sebi, prema drugima, prema svetu oko vas bi bio drugačiji, život bi vam bio drugačiji - da je postojao samo jedan jedini izvor drugačijeg mišljenja. Ali, nažalost, u okruženju u kojem sam ja odrastao, toga nije bilo. U svetu iz kojeg dolazim, mrzeo se radio B92, niko ga u mom okruženju nije slušao, a kamoli nešto drugo. Kada dolaziš iz mešovitog braka, rasno, konfesiono i etnički, a pritom i iz teškog siromaštva, jedan takav „mali“ izvor svetla bi ti značio mnogo. U svetu u kojem živimo poslednjih trideset i pet godina, a posebno poslednjih desetak, biti levo više ne znači biti levičar, već znači da si samo normalna osoba. Imati tolerancije, razumevanja, saosećanja, solidarnosti, a potom i dovoljno radoznalosti i želje za napredovanjem i progresom uopšte, kao i duh omekšan kulturom... Za mene to nije levica, već lepeza ljudskog iskustva.

Druga stvar mora da bude njihova sloboda. Sloboda izražavanja, deljenja mišljenja i stavova, destilovanih emocija i svega onoga što u današnjem svetu deluje tako nedostižno i daleko da se u njihovom etru oseća kao talas svežeg vazduha koji nas podseća na to kako smo nekada živeli i kako bismo, možda, mogli da živimo ponovo.

Ovo, naravno, ide ruku pod ruku sa njihovim poslovnim modelom koji je za svako strahopoštovanje. Oni nisu samo ideološki određeni, već i žive filozofiju koju propovedaju. Njihov poslovni model nije za sve, dođavola, možda nije ni za koga, ali su definitivno poslednja linija odbrane i svojim stavom pokazuju kako bi stvari mogle izgledati (indefinitivni nastavak iskorišćen za potrebe germanske konstrukcije koja je u duhu novosadskog jezika). U mom slučaju, oni su referentna tačka, referentna vrednost. Svaki put kada zaronim dovoljno duboko u mulj svakodnevnog života i obaveza, dovoljno da posle određenog vremena za neke stvari pomislim, hm, pa ovo možda i nije tako loše, njih dvojica mi služe kao orijentir u vremenu i prostoru, da vidim gde se nalazim i koliko sam zalutao.

Tako se vraćam nazad.

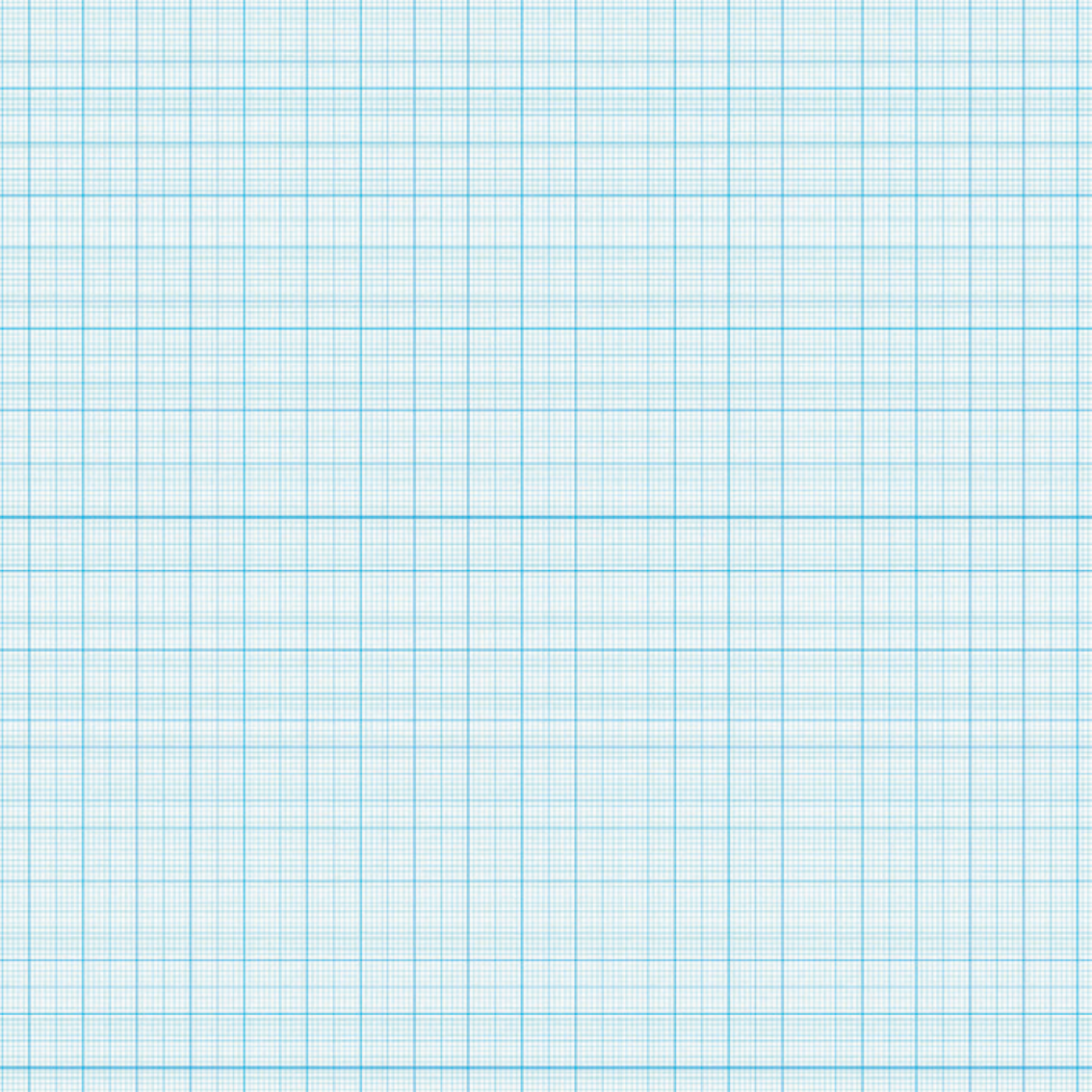
Treća stvar mora da bude zajednica koju su kreirali. Tek kada ih upoznaš uživo, shvatiš, ne samo da nisi sam, već da nikada nismo ni bili sami. Svi smo mi tu, oduvek, ali nam se javnost nikada nije obraćala i zbog toga smo se osećali usamljeno, jer nismo znali za postojanje ovih drugih. Neuranak je mesto na kojem se okupljamo i potvrđujemo. Nikada nisam slavio slave, Božiče i druge verske

praznike, pa je ovo nešto najbliže tome što imam u životu. Pored svoje porodice, naravno. Nisam valjda toliko lud.

Iako im je muzički ukus upitan, širina njihovog obrazovanja i interesovanja u kulturi, u oblandi smisla za humor, čini ih jedinstvenim, posebno u društvenim okolnostima Srbije, kao i svih bivših jugoslovenskih republika. Redak su fenomen, što ih čini još dragocenijim. Ono što je bio Feral za generacije rođene šezdesetih godina, to su Daško i Mlađa za nas rođenih osamdesetih, čiji se kulturni identitet izgubio u raljama nacionalizma i ratova, a potom i u nemilosrdnim polugama neoliberalnog kapitalizma koji je pojeo medijski ekosistem posle dvehiljadite.

Dok čučimo dezorjentisani u mraku, oni predstavljaju bledo svetlo koje treperi u daljini i neumorno pokušavaju da nam daju znak kuda da se krećemo. Naš je izbor da li ćemo poći tim putem ili ne, ali ne zaboravite, oni nam samo daju signal, ali trud mora da bude naš. U suprotnom baš ništa nema smisla.

Galeb Nikačević Hasci-Jare





CIP - Каталогизacija у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-845

811.163.41'373

БАЊАНИН, Душан

Leksikon manje priznatih reči i izraza Daška i Mlade / [Dušan Banjanin, Daško Milinović, Mladen Urdarević]. - Novi Sad : Jež izdavaštvo, 2025 (Novi Sad : Artprint media). - 144 str. : ilustr. ; 15 cm

Slike autora. - Tiraž 1.389.

ISBN 978-86-81972-13-7

1. Милиновић, Дашко, 1980- 2. Урдаревић, Младен, 1977-
а) Лексикологија српског језика

COBISS.SR-ID 169372425

Bez dopuštenja izdavača nije dozvoljeno reprodukovanje
nijednog dela ove knjige.